

BREUS

■ Plenari internacional de teatre contemporani

Entre els dies 3 i 6 de novembre, València acollirà el **plenari de tardor del International Network for Contemporary Performing Art (IETM)**, per primera vegada a l'Estat des que ho fera a Barcelona

el 1999. L'encontre presenta una programació artística vespertina i nocturna amb propostes de teatre, dansa i circ, de caire estatal i internacional. Les representacions estan distribuïdes en diferents sales i teatres com ara el **Rialto, Escalante, Inestable, Les Naus,**

Matilde Salvador, Ultramar o Zircó. L'esdeveniment reunirà uns 700 professionals de tot el món.

■ Viatge pels temors en 'Tens un monstre?'

El **Teatre Principal de Mallorca** acull els dies 5 i 6 de novembre l'espectacle **Tens un monstre?** Un projecte de caràcter experimental

que descobrirà als més petits l'estrany univers de les pors amb la complicitat dels grans. L'obra de **Carcomida Teatre** ofereix una aventura en un format poc usual amb el qual es poden recórrer pors quotidianes, irracionals, menudes i gegantines. Proposta teatral que demana la indispensable participació del públic.

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

Somnis trencats

l'egoisme i els aires de grandesa, té uns efectes contraproduents i nocius.

Tots els personatges de l'obra, molt torturats pel passat, són uns perdedors que no troben el seu lloc. Tom (Jordi Robles) planeja fugir lluny, seguint l'ombra allargada del pare, per córrer aventures i alliberar-se així de la degradació quotidiana. Laura (Alicia Lorente) es refugia en les figuretes de vidre, metàfora de la seva diferència i vulnerabilitat. Jim (Jorge Velasco), el pretendent fallit de la jove, vol escapar de la mediocritat i triomfar a la televisió. Tots tres fracassen, en un món que els enlluerna amb somnis de mentida, perquè les seves il·lusions –èxit, aventura, amor– xoquen estrepitosament amb la realitat.

La direcció escènica es fa omnipresent durant la representació: Rotenstein en persona vetlla en viu i en directe els seus intèrprets i, bo i tocant una campaneta, remarca els moments culminants de l'obra. El seu muntatge projecta una mirada russa, txekhoviàna, al text original i subratlla també el simbolisme dels objectes i de les ombres en un espai auster, minimalista. Tot i que la proposta és suggestiva, el ritme morós i reflexiu i la interpretació distant que hi ha impregnat mitiguen la força (auto)destructiva dels personatges de Williams i la violència a què els sotmet la societat on viuen.

Les grans crisis socioeconòmiques provocades per l'avidesa d'uns quants tenen conseqüències devastadores per a molts. Ho hem comprovat des del 2007. Les recessions històriques presenten un denominador comú: en surten malparats els més pobres. A mitjan segle passat, Tennessee Williams va saber disseccionar molt bé, especialment en *El zoo de vidre*, l'ànima esqueixada dels nord-americans de les classes mitjanes i treballadores. Incentivats pel cinema i la publicitat, els seus somnis

van quedar esbocinats a conseqüència del crac del 1929.

El zoo de vidre, dirigida per Boris Rotenstein, retrata a la perfecció les aspiracions frustrades dels membres d'una família del sud dels EUA durant els anys trenta (Teatre Akadèmia). En una societat com la yanqui entestada en l'èxit i la felicitat, Amanda, la mare (Mercè Managuerra), crema els darrers cartutxos perquè els seus fills, Tom i Laura, excel·leixin en la vida. La seva influència dominant i excessiva, moguda per